
THE END IS WHERE WE START FROM

Mireia c. Saladrigues

El seu museu
30.09.11/13.11.11

El 1737, el Saló es va convertir en una cita obligada de la vida cultural parisenca. Aquesta exposició gratuïta i pública, que es duia a terme cada dos anys, va alterar per sempre tant la recepció com la producció de l'art a la capital francesa. El 1985, l'historiador de l'art Thomas Crow va assenyalar que el naixement del Saló també va comportar l'aparició d'un públic totalment nou, un públic divers, amb opinions pròpies i impredecible. A mesura que es va anar incrementant la popularitat del Saló, el món de l'art va prendre consciència de la distància que hi havia entre allò que les exposicions pretenien representar i la manera com es desenvolupaven en la pràctica, una tensió que es podria dir que encara persisteix avui dia. Tal com explica Crow:

[El Saló] tenia un caràcter col·lectiu, no obstant l'experiència que pretenia fomentar era íntima i personal. En l'exposició pública moderna, a partir del Saló, s'espera dels visitants que comparteixin una confluència d'interessos, però l'existència real d'una coincidència ha estat una qüestió molt menys clara.¹

Una de les raons per la qual aquesta «coincidència» és tan difícil de determinar és que tant els espectadors com les institucions (el Saló en el segle XVIII, el museu en l'actualitat) són responsables de modelar una identitat compartida pel públic. Quan assisteixen a una exposició, els individus s'afegeixen deliberadament a un grup de persones definit pel seu interès en l'art. Per la seva banda, la institució amfitriona uneix físicament la comunitat expositiva i fixa les normes que dicten quins comportaments són acceptables i quins censurables. Al Saló, aquestes normes, sorgides de la idea que veu-

re art era un acte privilegiat, van servir per tranquil·litzar els patrons benestants, alarmats per una interacció social sense precedents entre persones de diferents classes.

Els codis de conducta normalitzats que ens va llegar el Saló s'han mantingut amb força en les pràctiques contemporànies del museu, malgrat els intents de molts artistes que, des de mitjan segle XX, han pretès interrompre o fins i tot liquidar el comportament formal i regularitzat en el si de les exposicions. En rebel·lar-se contra la rigidesa del «cub blanc» del museu, els artistes han posat en relleu una qüestió amb la que molts visitants del Saló s'haurien pogut identificar: que dins del museu la gent es veu obligada a allunyar-se de la seva zona de confort perquè s'espera que compleixi certes normes. Convidant el públic a participar en el seu procés creatiu, els artistes poden apel·lar l'impuls humà d'actuar com a éssers socials i comunicar-se en reunir-se per a un objectiu comú.

El seu museu aborda com un context expositiu instiga certs tipus de comportaments i com aquests es poden confondre amb la naturalesa imprevisible de la interacció social. El projecte s'inicia amb un únic objecte: un llibre escrit per un individu que ha passat bona part de la seva vida adulta observant com els altres interactuen amb l'art. Però aquest llibre només és una part de la història. La resta l'ha de descobrir cadascú pel seu compte.

Karin Campbell, comissària

The End Is Where We Start From (El final és el lloc des d'on comencem)

Cicle d'exposicions a l'Espai 13 (2011-12)

Podeu visitar la Biblioteca de la Fundació si desitgeu consultar materials de lectura relacionats amb aquest projecte.
